

עפ"א 5765/09/21 - מדינת ישראל נגד שמעון עמר, תקוה עמר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 5765-09-21 מדינת ישראל נ' עמר ואח'

..

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
מדינת ישראל
המערערת
ע"י ב"כ עוה"ד גב' אופ

נגד
המשיבים
1. שמעון עמר
2. תקוה עמר
ע"י ב"כ עוה"ד גב' סופי רסקין פינצ'בסקי

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת רקפת מוהר סגל) מיום 5.6.21 בת"פ 31988-10-14 (להלן: "**ההחלטה**"), לפיה עוכב ביצוע צו הריסה שיפוטי (להלן: "**צו ההריסה**") שניתן נגד המשיבים ביום **20.2.17** לגבי מבנה המשמש כמזנון דרכים, אשר מוחזק ומופעל על ידי המשיבים ואשר הנמצא בחלקות 80 (חלק 14 לשעבר) ו- 21 בגוש 10580 (להלן: "**המזנון**" ו"**המקרקעין**" בהתאמה).

לאחר שבגזר הדין ניתן עיכוב ביצוע של צו ההריסה למשך שלוש שנים, ובעקבות בקשה להארכת העיכוב, שהגישו המבקשים בתום אותן שלוש שנים, הוארך עיכוב הביצוע למשך שנה נוספת, הגישו המבקשים בקשה נוספת לעיכוב ביצוע למשך שנתיים נוספות ובית משפט קמא נעתר חלקית לבקשה הנוספת ועיכב את ביצוע צו ההריסה למשך **15 חודשים**, החל מיום 20.2.21 **ועד ליום 20.5.22**. חלק מהמקרקעין (חלקה 21) מצוי בבעלות פרטית וחלקם האחר (חלקה 80) - בבעלות רשות מקרקעי ישראל.

2. לאחר ששקלתי את כל העובדות, את החלטת בית משפט קמא ואת טיעוני הצדדים, מצאתי להתערב בהחלטת בית משפט קמא. אציין, כאן, בקצרה, כי למשיבים ניתן עד כה פרק זמן ארוך, **הרבה מעבר לסביר**, על מנת לבצע את צו ההריסה, אך נראה שבמקום לנצל את פרק הזמן הארוך שניתן להם, העדיפו המשיבים להמשיך ולהחזיק במקרקעין ולהפעיל את המזנון, ללא כל זכות חוקית ובניגוד לצו ההריסה השיפוטי.

אביא, להלן, את העובדות ואפרט את השתלשלות העניינים, בקצרה ככל האפשר.

3. המשיבים החלו להחזיק במקרקעין בשנת 1991 עת משיב 1, שהיה אז אסיר משוחרר, קיבל רשות מראש העיר דאז למכור במקום אבטיחים, במטרה לשקמו. במהלך השנים הקימו המשיבים במקרקעין מבנה המשמש כמזנון,

עמוד 1

אשר מופעל על ידם עד היום ומבנים נוספים המשרתים אותו וזאת - ללא היתר ושלא כדין ועשו בהם שימוש בניגוד ליעודם של המקרקעין והמשיכו לעשות כן, חרף הליכים אזרחיים ופלייליים שננקטו נגדם.

4. כפי שעולה מהמסמכים שהוגשו לבית משפט קמא - בינואר 1998, במסגרת תביעה שהגישו חלק מבעלי המקרקעין (להלן: "**הבעלים הפרטיים**") נגד המשיבים (בת"א 9699/96 בבית משפט השלום בחדרה) ניתן תוקף של פסק דין להסכם פשרה **בו הצהירו המשיבים שאין להם ולא הייתה להם כל זכות בחלקה 21 בגוש 10580** (להלן: "**הנכס**") ניתן נגדם בהסכמה פסק דין לסילוק יד מהנכס והם התחייבו לסלק ידם עד לא יאוחר מיום 1.1.2000 (להלן: "**פסק הדין בחדרה**"), אך לא עשו זאת.

בהמשך, בחודש אוגוסט 2012, השכירו הבעלים הפרטיים הנ"ל את הנכס למשיבים למשך 24 חודשים עם אופציה להארכה לשנה נוספת. המשיבים התחייבו, שאין בהסכם השכירות כדי לפגוע בתוקפו של פסק הדין בחדרה וכי בכפוף לזכויותיהם של המשיבים מכוח הסכם השכירות הנ"ל, יהיו הבעלים הפרטיים רשאים לממש את פסק הדין בחדרה. לבית משפט קמא לא הוגש הסכם המאריך את תקופת השכירות, אך בפועל המשיבים המשיכו להחזיק במקרקעין ובמזנון עד היום.

5. **ביום 4.3.10**, בעקבות תלונה של חברת "דלק" המחזיקה ומפעילה תחנת דלק במקרקעין, מפקח מטעם היחידה לפיקוח על הבנייה במחוז חיפה ביקרה במקום ורשם דו"ח פיקוח, לפיו משיב 1 משתמש, בניגוד לחוק, ללא היתר בנייה או היתר שימוש וללא רישיון עסק, במבנה בשטח של 150 מ"ר המשמש למזנון דרכים, כולל במבנה צמוד מעץ בצדו הצפוני, שעליו גגון פלסטיק ומתחתיו דק מעץ וכן במכולה המשמשת לאחסון בשטח של כ- 12 מ"ר בצד המערבי של המבנה הנ"ל (מוצג ת/6 למוצגי בית משפט קמא).

ביום 14.1.14 נרשם דו"ח נוסף על ידי הפיקוח לגילוי עבירות בנייה והפעם, בנוסף למבנים הנ"ל (ולכך ששטח המכולה נרשם כ- 15 מ"ר), נרשמה פרגולה בחלקו האחורי של המבנה בשטח של 12 מ"ר. שוב העלתה בדיקה כי השימוש נעשה ללא היתר.

6. על סמך הדוחות הנ"ל הוגש נגד המשיבים, **ביום 21.10.14**, כתב אישום בתיק קמא בגין שימוש חורג במקרקעין. בכתב האישום נטען כי המשיבים, שהם בעל ואשה, מחזיקים שלא כדין במקרקעין בשטח של 160 מ"ר, כי חלקה 14 (כיום חלקה 80) היא בבעלות מדינת ישראל וכי חלקה 21 (אליה כבר התייחסנו לעיל) נמצאת בבעלות פרטית. עוד צוין כי ייעוד המקרקעין הוא שצ"פ וכי הם הוכרזו כקרקע חקלאית. בנוסף, המבנה נמצא בתחום קו בניין של כביש מס' 2, במרחק של 13 מ' בלבד מקצה זכות הדרך המאושרת בעוד שקו הבניין, לפי תמ"א 3 שחלה על המקרקעין הוא 150 מ'. המשיבים הואשמו **בשימוש בקרקע חקלאית ללא היתר ובסטייה מתכנית**, עבירה על סעיף 204 (א)(ג) לחוק התכנון והבנייה התשכ"ה-1965, ביחד עם סעיף 208(2)(7) לחוק.

לאחר הליך הוכחות ארוך קבע בית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת טל תדמור זמיר) בהכרעת דין שניתנה על ידו ביום 29.5.16 כי המשיבים, **אשר הודו, למעשה, בשימוש חורג ללא היתר**, אמנם עברו את העבירה המיוחסת

להם, אך החליט לזכות את הנאשמים בשל טענתם להגנה מן הצדק (להלן: "**פסק הדין המזכה**").

7. על פסק הדין המזכה הגישה המערערת ערעור אשר נדון בפניי. בפסק הדין שניתן על ידי ביום 16.10.16 התקבל הערעור ונקבע כי נוכח התנהלות הרשויות היה, אכן, מקום לקבל את טענת ההגנה מן הצדק, אך "**התוצאה איננה יכולה להיות ביטול כתב האישום. תוצאה כזו תפגע יתר על המידה באינטרס הציבורי שבקיום הוראות חוק התכנון והבנייה וכפי שפורט והוסבר לעיל, אין לה הצדקה בנסיבות המקרה דנן**". לכן נקבע, כי יש לקבל את הטענה רק בכל הנוגע למידת העונש שייגזר על המשיבים (להלן: "**פסק הדין בערעור**").

משכך - העניין הוחזר לבית משפט השלום על מנת שירשיע את המשיבים ויגזור את הדין, לאחר שישמע את טיעוני הצדדים ובשים לב לאשר נאמר בפסק הדין בערעור.

8. בגזר הדין של בית משפט השלום שניתן ביום 20.2.17, על ידי בית משפט קמא (כב' השו' טל תדמור זמיר) התחשב בית משפט קמא, באופן מופלג, בנסיבות המקלות אשר תוארו הן בפסק הדין שניתן על ידו והן בפסק הדין בערעור, וגזר על המשיבים קנס בסך 3,000 ₪ בלבד והתחייבות בסך 5,000 ₪.

בנוסף, צו ההריסה שניתן על ידי בית משפט קמא עוכב על ידו למשך 3 שנים, (כפי שצוין לעיל, בסעיף 1) תוך שבית משפט קמא ציין שארכה זו ניתנת על ידו "**על מנת לאפשר לנאשמים למצוא מקום חלופי להקמת המבנה**".

9. על אף הארכה החריגה שניתנה להם, עברו חלפו להן שלוש שנים ללא שהמשיבים ביצעו את צו ההריסה וביום 17.12.19, כחודשיים בלבד לפני תום תקופת שלוש השנים, הגישו המשיבים לבית משפט קמא "בקשה בהולה לעיכוב ביצוע מטעמים הומניטריים" ובה ביקשו ארכה למשך שנתיים נוספות (להלן: "**הבקשה הראשונה לעיכוב ביצוע**").

בבקשה הנ"ל נטען כי משיב 1 זקוק להשתלת כבד דחופה, כי כלתם של המשיבים חלתה בסרטן, כי הובטח להם על ידי העירייה שיינתנו להם זכויות בנכס אחר וכי גם הם וגם ילדיהם הבגירים ונכדיהם מתפרנסים מהמזון. לבקשה צורפו מסמכים רפואיים, חלקם בלתי קריא, ככל הנראה מחודש מרץ 2019.

10. המערערת הסכימה לעיכוב ביצוע של שנה, תוך שציינה שהמשיבים לא ניצלו את פרק הזמן הארוך שניתן להם בגזר הדין כדי לחפש מקום חלופי ולהפסיק את העבירה וכי לכן לא תסכים לארכה מעבר לשנה לה היא מסכימה וביקשה לחייב את המשיבים בהפקדת ערובה בסך 20,000 ₪ להבטחת ביצוע צו ההריסה.

11. בית משפט קמא עיכב את ביצוע צו ההריסה למשך 12 חודשים, עד ליום 20.2.21, אך קבע כי אין הצדקה להתנות את עיכוב הביצוע בהפקדה כספית.

12. ביום 12.1.2020 הגישה המערערת לבית משפט קמא בקשה לעיון מחדש בהחלטה לעכב את ביצוע צו ההריסה (להלן: "**הבקשה לעיון מחדש**"). הנימוק לבקשה היה מידע שהתגלה למערערת, אשר היה רלבנטי, לטענתה,

להחלטת בית משפט קמא בבקשה הראשונה לעיכוב ביצוע ואשר לא גולה על ידי המשיבים, והוא פסק דין שניתן בהסכמת המשיבים בתביעה לסילוק יד שהגישה רמ"י נגד המשיבים (להלן: "פסק הדין בתביעת רמ"י") ולפיו התחייבו המשיבים לפנות את חלקה 80 (חלקה 21 לשעבר).

פסק הדין בתביעת רמ"י ניתן (כאמור - בהסכמת המשיבים) ביום 4.10.17. המערערת ציינה כי אילו בוצע פסק הדין בתביעת רמ"י במועד בו היה על המשיבים לבצעו, לא היו המשיבים יכולים להמשיך ולהפעיל את המזנון כיוון שחלקו הצפון מזרחי, אשר בנוי על חלקה 80, היה נהרס.

13. עוד התברר למערערת, כי לאחר שהמשיבים לא קיימו את ההתחייבות הנ"ל ולא פינו את חלקה 80, הגישה רמ"י ללשכת ההוצל"פ בקשה להוצאת צו פינוי נגדם. ביום 11.12.19 הוצא צו פינוי, שלאחריו נשלחה למשיבים הודעת פינוי, לפיה חלקה 80 תפונה **ביום 14.1.2020**, היינו - כחודש בלבד **לפני** תום עיכוב הביצוע של שלוש השנים שבגזר הדין וכחודש **לאחר** המועד בו הוגשה הבקשה הראשונה לעיכוב ביצוע.

כן הדגישה המערערת בפני בית משפט קמא בבקשה לעיון מחדש, כי אילו הייתה יודעת על פסק הדין בתביעת רמ"י, לא הייתה מסכימה למתן ארכה נוספת לביצוע צו ההריסה (נוספת על אותן שלוש שנים שניתנו בגזר הדין).

מוסיפה המערערת וטוענת, כי ההריסה לפי פסק הדין בתביעת רמ"י לא בוצעה בשל כך שעל פי גזר הדין שניתן בתיק דנן, עיכוב הביצוע חל עד ליום 20.2.2020, כאמור - כחודש לאחר המועד שנקבע, בהוצל"פ, בתביעת רמ"י, לביצוע ההריסה.

14. המשיבים טענו בפני בית משפט קמא כי הם לא ניסו, חלילה, להטעות את בית המשפט ולא הסתירו כל מידע מהותי.

הבקשה לעיון חוזר נדונה בפני בית משפט קמא ביום 25.2.2020. ובהחלטתו בבקשה, קבע בית משפט קמא כי הארכה שניתנה למשיבים למשך 12 חודשים לביצוע צו ההריסה תישאר על כנה וזאת נוכח הצהרת המשיבים (בתגובתם לבקשה לעיון חוזר) כי משטח בטון, אשר פולש לחלקה 80, יפונה באופן מידי ונוכח שיקולים הומניטריים וזאת - בכפוף לפינוי משטח הבטון עד ליום 30.4.2020. משטח הבטון פונה, לאחר מכן והארכה בת השנה נותרה על כנה.

15. נשוב לערעור דנן - בערעור זה מציינת המערערת, עוד, כי בשלב מאוחר יותר התגלה לה שביום **11.4.19**, הורשעו המשיבים, בת"פ 12338-02-15 בבית משפט השלום בחדרה (להלן: "**התיק הפלילי**"), בעבירות מס חמורות, תוך שימוש במרמה עורמה ותחבולה, שביצעו, על פי כתב אישום מתוקן שהוגש לתיק הפלילי, במהלך השנים 2000-2011, בנוגע למזנון, תוך קשירת קשר עם אדם נוסף, על מנת להעלים הכנסות של המזנון בכוונה להתחמק ממס.

בית המשפט שדן בתיק הפלילי קבע בגזר הדין, שניתן ביום 11.4.19, כי כתב האישום המתוקן (בו הודו הנאשמים, במסגרת הסדר טיעון בישיבה שהתקיימה ביום 24.10.17) והורשעו על פי הודאתם, **מייחס לנאשמים השמטת הכנסה בהיקף של עשרות מיליוני שקלים (הסכום המצוין בכתב האישום הוא ₪ 15,972,632) אך התחשב בכך שהנאשמים פנו למאשימה, הסדירו את המחדלים ושילמו מס בגובה של ₪ 450,000 בלבד.**

משיב 1 נדון לתשעה חודשי מאסר לביצוע בעבודות שירות, אשר נקבע כי תבוצענה בקרן למפעלי שיקום בחדרה במשך 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה ביום, **החל מיום 8.5.19**, למאסרים על תנאי ולקנס בסך ₪ 15,000. משיב 2 נדונה לששה חודשי מאסר על תנאי ולקנס בסך ₪ 20,000.

16. ביום 27.12.2020, כאמור - כחודשיים לפני המועד האחרון לביצוע צו ההריסה (שהיה קבוע ליום 20.2.21) הגישו המשיבים לבית משפט קמא בקשה נוספת בהולה ובה ביקשו עיכוב ביצוע נוסף למשך 24 חודשים "בלבד", בה ניתנה ההחלטה עליה הוגש ערעור זה (להלן: "**הבקשה דנן**").

בבקשה דנן, חזרו המשיבים על הטענות שנטענו על ידם בבקשות הקודמות ואף טענו (שוב) שהעירייה הבטיחה להם תילי תילים של הבטחות שלא התממשו, לסדר להם מקום אחר. המערערת התנגדה לבקשה וביקשה לדחותה על הסף.

17. בהחלטתו מיום 14.1.21 קבע בית משפט דיון בבקשה **והורה למשיבים להגיש, עד ליום 31.01.21, לתיק בית המשפט אסמכתאות לתמיכה בטענתם בדבר כוונת הרשות המקומית לסייע להם במציאת מקום חלופי לבית עסקם.**

לאחר מספר דחיות, נדונה הבקשה דנן בישיבה שהתקיימה ביום 13.4.21, וביום 5.6.21 ניתנה החלטת בית משפט קמא, מושא הערעור. בהחלטתו קבע בית משפט קמא כי השנה שחלפה הייתה חריגה בשל משבר הקורונה. בנוסף ציין כי לאור כך שבמהלך אותה שנה חלתה המשיבה 2, יש לתת למשיבים אותה הזדמנות שניתנה להם בהחלטה הקודמת, על מנת שיתורו אחר מקום חלופי לעסקם או יבצעו את צו ההריסה. בית משפט קמא היה ער לכך שהמשיבים לא הציגו בפניו אסמכתאות לפיהם ניתנו להם הבטחות כלשהן, אך ציין כי, על רקע המציאות יוצאת הדופן של תושבי העולם כולו בשנה האחרונה, אין בכך כדי להצדיק את דחיית בקשתם במלואה ולכן האריך את עיכוב הביצוע **למשך 15 חודשים**, תוך שהבהיר שלא תינתן להם ארכה נוספת.

18. בפניי חזרו המשיבים על אותן טענות שנטענו בפני בית משפט קמא. בין היתר נטען שהם עובדים במזנון למעלה מ-30 שנה, אינם מכירים דבר אחר, **ואם ייסגר המזנון תסתים פרנסת המשפחה, אשר מתקיימת רק מהמזנון.** נטען, כי אין למשיבים פנסייה, הבטחת הכנסה, ביטוח לאומי ולא יהיה ביכולתם להשתלב במעגל התעסוקה. המשיבים טענו כי **הם עושים הכול כדי למצוא מקום חלופי**. ב"כ המשיבים ציינו גם את מחלותיהם של המשיבים ומחלת כלתם והסבירה כי המשיבים לא הצליחו למצוא מקום חלופי בשנה האחרונה בשל הקורונה.

19. לשאלתי מה עשו המשיבים על מנת למצוא מקום אחר והיכן הראיות המעידות על כך, לא קיבלתי תשובה מספקת. תחילה נטען שהם חיפשו ב"ד 2", ולאחר מכן נטען כי בשל הקורונה לא היה ידוע מה יהיה, הם לא ידעו איך לשכור, מה לשכור, ממי לשכור ולכן השנה לא הועילה.

עוד נטען, כי המשיבים מצויים במשא ומתן מתקדם עם חברת דלק נדל"ן העומדת להקים מבנה מסחרי בסמוך, כי התקבלו היתרים למבנה המסחרי וכי הבנייה אמורה להתחיל, אך גם בעניין זה לא הוצג כל מסמך.

כן נטען שבתחילת השבוע הבא יקבע מועד לחתימת הסכם וכי המשיבים מבקשים שההסכם יחתם בתקופת עיכוב הביצוע.

20. ב"כ המשיבים הסבירה (בתשובה לטענת המערערת, לפיה עד שיבנה המבנה ויושלם ויתקבל רישיון עסק יעברו עוד שנתיים, שלוש, ואין זה סביר לעכב את ביצוע צו ההריסה לפרק זמן כזה) כי בינתיים יחפשו המשיבים מקום אחר ויעברו ממנו אל הנכס אותו ישכרו מדלק נדל"ן, לאחר שתסתיים בניית המרכז המסחרי.

21. המשיבה ביקשה לדבר בסיום הדיון ואמרה, שעל סמך עיכוב הביצוע שנתן בית משפט קמא בהחלטה מושא הערעור, היא לקחה הלוואות לחתונת בנה, אשר מתחתן בעוד מספר חודשים וביקשה לאפשר לה להישאר בנכס על מנת שתוכל לשלם את החובות עד תום שבעת החודשים שנותרו.

22. כפי שאמרתי בתחילת פסק דין זה, עד הבקשה דן ניתנו למשיבים אורכות לתקופות ארוכות, אשר לא נוצלו על ידי המשיבים על מנת לחפש מקום אחר לעסקם.

המשיבים לא הציגו בפני בית משפט קמא ואף לא בפני, כל מסמך או בדל ראיה, שיש בהם כדי להעיד על פעולה כלשהי שעשו במהלך ארבע השנים שעברו מאז ניתן גזר הדין ועד שהוגשה הבקשה דן וכל טענותיהם בעניין זה נטענו בעלמא.

23. עם כל ההבנה למצבם הבריאותי של המשיבים ושל כלתם, אין בכך כדי להצדיק התנהלות של "שב ואל תעשה", כפי שנהגו המשיבים. נראה, שהמשיבים העדיפו שלא לחפש מקום אחר, בתקווה שבתי המשפט ישובו ויעתרו לבקשותיהם למתן ארכה, כפי שאמנם נעשה עד כה.

בהקשר זה יש לומר עוד, כי המשיבים טוענים שהמזנון מפרנס לא רק אותם, אלא גם את ילדיהם ונכדיהם. גם אם היה במחלתם של המשיבים כדי להקשות עליהם במידה מסוימת למצוא מקום אחר, יכולים היו המשיבים להיעזר לשם כך בבני משפחתם.

באשר למגפת קורונה אשר בית משפט קמא הסתמך עליה כנימוק להארכה נוספת של עיכוב הביצוע, יש לומר

כי רק בחלק קטן מהתקופה היו סגרים וכי מן המפורסמות הוא שעסקים רבים נסגרו, כך שהתפנו מקומות עסק בשכירות, כך שסביר להניח שניתן היה למצוא מקום חלופי. מכל מקום - כפי שצוין לעיל, המשיבים לא הראו שהם עשו פעולה כלשהי על מנת למצוא מקום אחר ובנסיבות אלה, אין בקורונה כדי להוות נימוק הולם למתן ארכה.

24. בית משפט קמא גם לא נתן כל משקל לכך שעל אף שהוא הורה למשיבים להמציא אישור על כך שהובטח להם מקום חלופי, כפי שטענו בבקשתם, הם לא המציאו אישור כאמור, ואף לא המציאו אישור שהיו במגע עם כלשהם עם מאן דהוא מהרשות המקומית בעניין מציאת מקום חלופי. היה על בית משפט קמא לתת לכך משקל לחובת המשיבים ולדחות את טענותיהם בעניין זה.

25. מתן אורכות לפרקי זמן כה ארוכים, אינו עולה בקנה אחד עם עיקרון שלטון החוק, אשר החובה לציין לצווי בית משפט היא חלק מהותי בו.

קיימת פסיקה רבה באשר לחשיבות שבביצוע מהיר של צווי בית משפט בכלל, ובתחום התכנון והבנייה, בפרט, אך די אם אפנה אל רע"פ 1520/01 יעקב ורות שוויצר נ' יושב-ראש הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה, נו(3) 595 (18/3/2002) (להלן: "עניין עין חמד", אליו הפנתה ב"כ המערערות). במקרה שנדון שם, על אף הפגיעה הקשה במי שרכשו דירות בפרוייקט, אישר בית המשפט העליון את החלטת הערכאה הדיונית להורות על הפסקת שימוש למגורים, בשבע דירות שנרכשו במיטב כספם של הדיירים, תוך שקבע כי "... אין להשלים עם הזלזול בחוקי התכנון ובהליכים הנדרשים על-פיהם - זלזול שהפך כמעט לנורמה מקובלת בחברתנו. הגנת הסביבה ושמירה על נכסי נופ השייכים לציבור הינן ערכים חשובים הראויים לכיבוד. דיני התכנון נמנים עם הכלים שיצר המחוקק כדי להבטיח את ההגנה על ערכים אלה, על-כן, ועקב עוצמתם של האינטרסים העומדים מנגד, מצווים מוסדות התכנון למלא את חובתם ולשמש כבלם אל מול הפרות החוק".

מקל וחומר שאין מקום לאורכות נוספות, במקרה דנן, בו אין עומדות לזכות המשיבים ההצדקות שעמדו לזכות הדיירים בעניין עין חמד - אף לא מקצת מהן.

בעניינו - "בסטה" למכירת אבטיחים, שניתנה לאסיר משוחרר במטרה לשקמו, הפכה - ללא היתר ושלא כדין, למזנון המופעל על ידי המשיבים במשך כשלושים שנה, אשר בהקשר אליו בוצעו על ידי המשיבים עבירות מס חמורות ומתוחכמות בסכומים גבוהים ביותר. בסופו של דבר מפרנס המזנון לא רק את המשיבים אלא גם את ילדיהם ונכדיהם, כאשר צו הריסה שיפוטי, אשר הוצא לפני יותר מארבע שנים אינו מבוצע וכעת - מבקשת המשיבה להמשיך את הפרת החוק הבוטה, על מנת שתוכל להחזיר הלוואה שנטלה עבור חתונת בנה.

אין לכך כל הצדקה. לא ניתן להסכין עם המשך הפגיעה הקשה בשלטון החוק, אשר במצב דברים זה.

26. בנסיבות כפי שפורטו לעיל, היה על בית משפט קמא לדחות את בקשתם של המשיבים מכל וכל ולא לתת להם כל ארכה נוספת.

לפיכך, אני מקבלת את הערעור ומבטלת את החלטתו של בית משפט קמא.

27. עם זאת, מתוך הבנה שלא ניתן לבצע את צו ההריסה תוך יום אחד, ניתנת למשיבים ארכה לביצוע צו ההריסה
עד ליום 31.10.21 ועד ליום זה בלבד.

ככל שצו ההריסה לא יבוצע עד למועד זה תהא המערערת רשאית לבצע את צו ההריסה, ללא הגבלת זמן
ולהיפרע מהמשיבים את הוצאותיה.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים ולבית משפט קמא ותסגור את התיק.

ניתן היום, י"ג חשוון תשפ"ב, 19 אוקטובר 2021, בהעדר
הצדדים.